

>> Sebi Subirós.

Posem un mercat de vell. Posem algú que s'hi apropa i en surt amb uns pesos d'halterofília sota el braç. Posem que, en lloc de dedicar-se a treballar la musculatura, les boles de metall fixades a una barra de ferro li activen la ment i el porten a viatjar per universos insospitats. Posem que, uns mesos després, aquest objecte físic troba un nou univers de sentit en el collage, en les fotografies d'època, en jocs de cartes de la baralla espanyola i en objectes diminuts que interpellen la lògica del visitant en una exposició titulada «El novio de la mujer barbuda». Posem que l'artista que la signa es diu Sebi Subirós.

L'il·lusionisme escèptic de Sebi Subirós

Text > CRISTINA MASANÉS

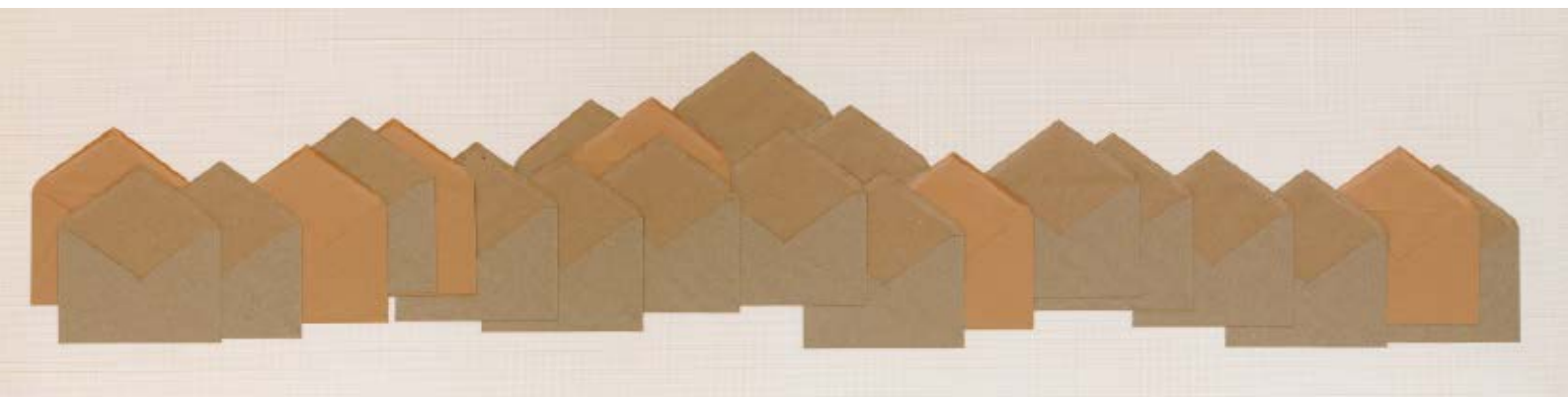
Fotos > ARXIU SEBI SUBIRÓS

Sebi Subirós, un figuerenc establert a Girona, té ànima d'artista conceptual i un bagatge tècnic de mestre antic. De mestre d'aquest saber ancestral i universal que és el gravat. Primer en va aprendre amb Tristan Barbarà, un referent en la realització de llibres d'artista, amb qui va començar a col·laborar el 1986, i després amb l'estampador Ole Larsen, el gravador Joan Barbarà i l'especialista en tècniques electrogràfiques Jesús Pastor. L'any 1995 va muntar taller propi, Lupusgràfic Edicions, primer a l'Alt Empordà i des de 2008

a Girona. Només donant una ullada a la filera de noms amb qui Sebi Subirós ha col·laborat, ja sigui fent-ne l'obra en paper o bé llibres d'artista, es té la dimensió de la seva trajectòria: Antoni Tàpies, Miquel Barceló, Jaume Plensa, Modest Cuixart, Jorge Oteiza, Moisès Villèlia, Josep Maria Riera i Aragó, Leonard Beard, Claudi Casanovas, Jordi Puig o Víctor Mora, entre molts d'altres. A més de col·laborar de manera regular amb l'Escola Municipal d'Art de Girona, l'han convidat a impartir monogràfics de gravat en els tallers Antonio Saura de la Fundación Fuen-

detodos Goya de Saragossa o a les fundacions Miró de Barcelona i de Palma.

Però Sebi Subirós no entén ni practica el gravat com una tècnica que cal preservar, sinó com un saber socialment compartible. De fet, el seu estudi és un espai col·laboratiu obert als artistes on ha impartit tota mena de cursos. Ha assessorat artistes que hi han anat a produir obra en paper, però també a exposar, ja que l'any 2014 va ampliar el seu taller amb l'Espai U, un espai per donar visibilitat a l'art gràfic on han exposat artistes com Roser Boerver, Manel Bayo, Ilich Roimeser, Pere

>> Correspondències des dels cims, 2014.

>> Correspondències, 2015.

Bellès, Jordi Armengol, Dani Buch o Jordi Puig; i que ha impulsat una impecable col·lecció de gravats a preu assequible. Si els espais contenen l'ànima de les persones, el de Sebi Subirós, primer al carrer del Cardenal Margarit de Girona i després al carrer Major de Sarrià de Ter, concentra, com un calc, l'esperit del seu impulsor.

Compartidor de sabers

Per ser fidels als fets, quan vaig proposar a Sebi Subirós si s'avenia a ser objecte d'un perfil a la REVISTA DE GIRONA, hi va accedir amb la promesa que no fos com a artista, sinó com a nihilista. Sense ànim de desvirtuar la promesa, provarem d'explicar què passa quan un «no artista» s'apropa a la tasca de la creació.

Irònic, discret i d'una humilitat que l'honora, el treball de Sebi Subirós condensa, fins i tot sense voler-ho, una manera pròpia d'estar en el món. En un llibret traduït fa poc, *El revers i l'anvers*, Albert Camus va escriure, parlant de l'art: «Tot artista guarda, en el seu interior, una font única que alimenta durant tota la vida les seves conviccions i tot el que diu. Quan aquesta font s'assequa, podem apreciar com l'obra, a poc a poc, es marceix i es fissura. Aquestes són les terres ingrates de l'art on el corrent invisible ja no flueix. Amb el cabell eixut, l'artista, cobert de palla, està preparat per al silenci, o per als salons, que venen a ser el mateix». Aquesta font invisible que invoca Camus explica la manera d'en-

tendre la pràctica de l'art i el mètode de treball de Sebi Subirós. Fins i tot en el supòsit del nihilisme hi ha una font que continua brollant en les seves propostes.

Els pesos d'halterofília amb què començàvem aquest article van donar lloc a una sèrie magnífica d'objectes i instal·lacions poètiques que l'any 2016 va presentar a l'Espai Tònic de Vulpellac. Una mostra on ressonava Duchamp, però també el gust per gravats i fotografies antigues intervinguts amb tècniques de collage amb una gran habilitat visual. Construïda com un univers d'associacions, de vegades formals i d'altres conceptuals, algunes amb una gran ironia, altres de joc i altres d'una poesia extrema, consolidava sèries anteriors marcant una línia de treball d'escassa fissura.

Una d'aquestes sèries va ser l'epistolari muntanyenc. Partint de la idea d'un viatger analfabet, Sebi Subirós va adquirir (suposem que en un mercat de vell) un paquet de sobres de correu aeri (d'aquells que tenien un rivet de ratlles blaves i vermelles) i se les va empear per reconstruir una suposada correspondència entre el viatger, l'alpinista, i l'esposa, a qui va anar enviant la seva crònica de viatge. Ja que no podia recórrer a la paraula, incorporava imatges en blanc i negre que, a manera de dibuix i de collage, emergien del sobre. Amb una estètica sorgida del primer alpinisme del segle XIX, del correu aeri en surten isards i volcans, muntanyes i ramats de xais,

arbres i esglésies, fonts i caminaires esforçats compostos amb sensibilitat romàntica. L'any 2019, Subirós va presentar aquestes *Correspondències* a l'Espai Tònic amb el títol «Epistolari secret».

La dificultat de la paraula es troba en altres propostes, com *L'ombra de Babel*, presentada a la Fundació Valvi de Girona l'any 2013. Presidida per una torre de Babel escultòrica composta amb lletres de linotipista, un conjunt de gravats i de petits objectes plantejats com matrius de gravats incorporava aquesta torre bíblica que impossibilita la comunicació universal. Una impossibilitat present també en un llibre manipulat com un homenatge al poeta Màrius Torres. Subirós va agafar un llibre de vell (un diccionari judicial?) i va tapar-ne les lletres amb estany. Dins del llibre, va foradar el gruix de les pàgines per inserir-hi una petita capsula d'estany on va dipositar un alfabet de lletres impreses retallades aplicadament. Quins infinits missatges s'haurien pogut compondre amb aquesta capsula de lletres?

Connexions entre els elements

El darrer treball de Subirós, que es va poder veure a l'Espai Tònic l'any 2020, gira entorn de l'objecte piano. Amb el títol «Piano solo», va presentar una exposició partint de la descomposició física d'un piano: palanques, martells, amortidors, tecles i cordes hi van prendre vida pròpia. Alguns es mostraven aïlladament i acaparaven tot el prota-

>> El novio de la mujer barbuda, 2016.

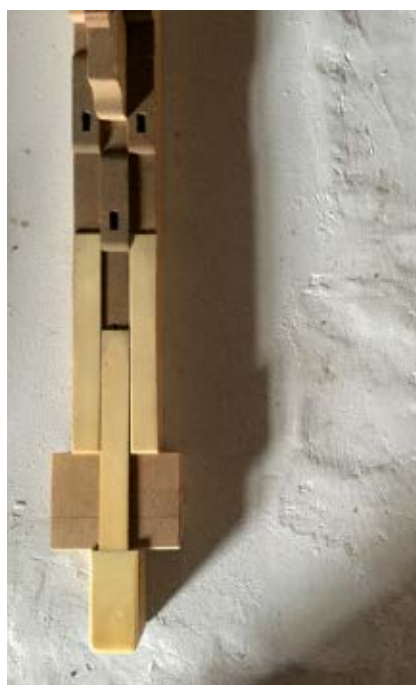
gonisme. D'altres, com algunes tecles, havien estat acolorides i reconfigurades en composicions que remetien a la idea de teclat. Tot i que no s'hi sentia cap so, la descomposició d'un objecte tan connotat com un piano atorgava a

les obres una auràtica i preciosa qualitat musical.

Pianos que no sonen, llibres que no parlen, viatgers romàntics que fan cròniques visuals des dels cims, pesos antics d'halterofília. A més d'una

habilitat visual que només pot tenir algú qui ja fa anys que coneix (i de manera molt precisa) els mecanismes de la imatge, tot plegat apunta a un mètode de treball que sovint comença als mercats de vell, aquest laboratori d'objectes i d'estrís imprevisibles, i que segueix en l'escolta amantent de les connexions secretes entre les coses i les sintonies entre els elements. És així, en les picades d'ullet d'uns objectes amb els altres, com es van configurant nous universos de sentit. Un mètode atent a l'il·lusionisme dels elements que porta implícita una actitud davant la vida.

Després d'una entrevista força atípica, deixo en Sebi dins del cotxe amb un nan de pedra que ha recollit a casa d'uns amics per cercar-li una nova casa. Al cap d'uns dies, m'arriba la notícia que a en Mudito (així es diu el nan) ja l'han acollit a una nova llar, mentre penso en aquesta capacitat il·lusionista d'escoltar les connexions secretes entre les coses. Malgrat la gran dosi de nihilisme i d'escepticisme que la vida va imposant, aquesta font invisible continua brollant i l'allunya, com deia Camus, del silenci i dels salons, que venen a ser el mateix.

>> Piano solo, 2020.